

Dosar nr. 2ra-1337/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (M. Țurcan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, A. Danilov, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

14 august 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vera Moraru împotriva Instituției Medico-Sanitare Publice „Institutul Mamei și Copilului” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, eliberarea carnetului de muncă reținut ilegal odată cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului” și a fost menținută hotărârea din 08 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 07 februarie 2018 Vera Moraru, reprezentată de avocatul Iulian Rusanovschi a depus cerere de chemare în judecată împotriva IMSP „Institutul Mamei și Copilului” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, eliberarea carnetului de muncă reținut ilegal odată cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 5-6).

În motivarea acțiunii reclamanta Vera Moraru, reprezentată de avocatul Iulian Rusanovschi a indicat că, a fost angajată la IMSP „Institutul Mamei și Copilului”, la 04 martie 2004 în funcție de asistentă medicală de proceduri, în secția Ginecologie operatorie, ulterior fiind avansată în funcția de asistentă medicală superioară din secția ginecologie.

Reclamanta a susținut că, pe parcursul următorilor ani a participat regulat la anumite specializări de calificare, fapt confirmat prin ordinele anexate la dosar, în urma cărora i-a fost conferită categoria superioară de asistentă medicală în serviciu curativ. La fel, a mai participat la diferite perfecționări în domeniu, ca dovadă prezentând certificatele de formare continuă, unde a obținut calificativul „atestat” pe toată perioada de studii și a dat dovadă de cunoștințe profunde și sârguință deosebită.

Reclamanta a punctat că după scandalul din 14 decembrie 2017 privind avortul pacientei Iaroș, administrația IMSP „Institutul Mamei și Copilului” a efectuat împreună cu Ministerul Sănătății o investigație internă cu privire la încălcările admise de personalul spitalului. Astfel, deși în nota informativă a Ministerului Sănătății numele său nu figura, totuși conducerea spitalului a decis să o concedieze pe motiv că ar fi primit un asemenea ordin din partea Ministerului Sănătății, în pofida faptului că în activitatea sa a fost depistat un management defectuos care a permis indirect apariția incidentului din 14 decembrie 2017.

Reclamanta a precizat că despre faptul concedierii a aflat în săptămâna în care a depus cererea de chemare în judecată, înțelegând că a fost eliberată din funcție în temeiul art. 86 alin. (1) lit. p) Codul Muncii, adică pentru încălcarea gravă a obligațiilor de muncă. Ordinul de eliberare din funcție nu i-a fost eliberat și nici transmis prin poștă.

Reclamanta a menționat că în activitatea sa nu au fost admise/comise încălcări grave a obligațiilor de muncă, care ar putea acorda angajatorului prerogativa concedierii sale. Prin urmare, considera că eliberarea ei din funcție a fost ilegală, deoarece pârâtul a aplicat în mod ilegal, abuziv și neîntemeiat sancțiunea disciplinară sub formă de concediere și nu a ținut cont de faptul că nu a comis nici o acțiune de natura să determine concedierea ei.

Reclamanta a solicitat anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, eliberarea carnetului de muncă reținut ilegal odată cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral în mărime de 20000 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

La 21 aprilie 2018 Vera Moraru, reprezentată de avocatul Iulian Rusanovschi a depus cerere de concretizare a acțiunii, prin care a solicitat anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția deținută anterior de asistentă medicală superioară din secția de ginecologie ca funcție de bază, și cea deținută prin cumul, încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, eliberarea carnetului de muncă reținut ilegal odată cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral în mărime de 20000 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 59-60).

În motivarea cererii reclamanta Vera Moraru, reprezentată de avocatul Iulian Rusanovschi a indicat că emiterea ordinului de concediere a avut loc în perioada când se afla în concediu medical, fapt ce se confirmă prin certificatul de concediu medical seria 01 nr. 2878727 din 10 ianuarie 2018.

Reclamanta a invocat și încălcarea de către pârât a art. 10 lit. f² din Codul Muncii, or, într-un caz similar, angajatorul a aplicat o sancțiune disciplinară mult mai blindă, mustrea. De asemenea, este absolut neclar, de ce pentru un surplus de

medicamente (care se găseau în sala de proceduri) angajatorul aplică o sancțiune disciplinară atât de dură, de fapt cea mai severă, pentru un surplus infim de 213 lei.

Reclamanta a notat că, contrar celor indicate de pârât în referință, glucoza care se găsea în surplus în secția de ginecologie, nu are nimic în comun cu cazul pacientei Iaroș. Mai mult, pentru presupusa încălcare comisă nu a fost sesizată la Comisia de Etică.

Prin hotărârea din 08 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, a fost admisă parțial acțiunea depusă de Vera Moraru. A fost anulat ca fiind ilegal ordinul IMSP „Institutul Mamei și Copilului” nr. 02-1/24 din 10 ianuarie 2018 privind aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere Verei Moraru, asistentă medicală superioară din secția ginecologie din funcția de bază și cea din cumul, în baza art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii. A fost restabilită Vera Moraru Vera în funcția de asistentă medicală superioară din secția ginecologie, și cea din cumul, în cadrul IMSP Institutul Mamei și Copilului. A fost încasat de la IMSP „Institutul Mamei și Copilului” în beneficiul Verei Moraru salariul mediu pentru toată perioada de lipsă forțată de la muncă începând cu data de 11 ianuarie 2018 și până la data de 08 octombrie 2018 în sumă de 67718,44 de lei, suma de 7622,21 de lei, cu titlu de compensare a prejudiciului moral. În rest, cererea de chemare în judecată, a fost respinsă ca nefondată. Concomitent, s-a încasat din contul IMSP „Institutul Mamei și Copilului” în beneficiul statului suma de 2231,55 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată (f.d. 136-143).

Prin decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului” și a fost menținută hotărârea din 08 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central. Totodată, a fost încasat din contul IMSP „Institutul Mamei și Copilului” în beneficiul Verei Moraru cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1000 de lei (f.d. 182-190).

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că în temeiul art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru următoarele motive: comiterea de către salariatul care gestionează nemijlocit mijloace bănești sau valori materiale ori care are acces la sistemele informaționale ale angajatorului (sisteme de colectare și gestiune a informației) sau la cele administrate de angajator a unor acțiuni culpabile, dacă aceste acțiuni pot servi drept temei pentru pierderea încrederii angajatorului față de salariatul respectiv.

La caz, în susținerea temeiniciei aplicării normei legale enunțate la concedierea intinatei, apelantul în cadrul examinării cauzei a invocat precum că intinatei i s-a imputat încălcarea obligațiunii de bază, care este respectarea regimului de îngrijire și tratament a pacienților din secție, cu efectuarea aprovizionării la timp cu medicamente. Or, în cadrul anchetei de serviciu interne, cât și anchetei efectuate de comisia ministerială, s-a constatat faptul că pacienta Iaroș a procurat din surse proprii medicamentul necesar pentru a purcede la procedura de avort, care a fost recomandată de medici, precum și scutece de unică folosință, necătfînd la faptul că în calitate de persoană asigurată a beneficiat de tratament gratuit, acoperit de CNAS. Motivul achiziționării celor necesare din surse

propriei a fost acela că, acestea nu erau disponibile în secție, deși în acel moment erau disponibile în cadrul farmaciei instituției. Deci, pe parcursul examinării cauzei în prima instanță susținea apelantul că intimata a ignorat implicit pct.4.8. și 4.9 din fișa postului, argument reiterat de către apelant și în cererea de apel.

Însă, instanța de apel a apreciat critic argumentul apelului în acest sens, deoarece conform prevederilor art. 118 CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, dispoziție care, examinată în cumul cu prevederile art. 89 alin. (2) Codul muncii, denotă că sarcina probațiunii legalității ordinului de concediere este pusă în seama angajatorului.

De altfel, instanța de apel a reținut că potrivit pct.4.8. și 4.9 din fișa postului din 12 iunie 2017, semnată de reclamantă, în responsabilitatea acesteia era: - completarea cererii la medicamente pentru farmacie conform cerințelor farmaciei; - primirea medicamentelor de la farmacie și ducerea răspunderii de transportarea și ambalarea lor, verificarea valabilității și cantității primite din farmacie (f.d. 14- 17).

Totodată, instanța de apel a menționat că în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, intimata a explicat că pentru a purcede la procedura de avort, sunt indicate medicamentele Misoprostolwn și Mifepristomim, care trebuie administrate în cumul, și în astfel de cazuri anume aceste medicamente sunt asigurate de stat, de către CNAM, fapt ce nu a fost negat de reprezentantul apelantului, care susține că intimata n-a asigurat disponibilitatea acestor medicamente în secție, adică acestea lipseau în secție la momentul derulării evenimentelor pe cazul pacientei vizate, prezentând extrasul din nota informativă a comisiei de anchetă, adresată directorului instituției.

Cu toate acestea, din conținutul înscrisului se deduce că în aceasta notă nu este specificat nici un indiciu, nici o referire la faptul că medicamentele Misoprostolwn și Mifepristonwn ar fi lipsit în perioada investigării pacientei, iar la materialele cauzei lipsește vre-un act constatator ce ar confirma inexistența acestor preparate în secție, sau a consumabilelor, și că anume din aceste considerente pacienta ar fi fost impusă să le procure din cont propriu.

De asemenea, instanța de apel a reținut că din pct. 3 din extrasul din notă informativă nominalizată, se confirmă doar procedura de eliberare din farmacia IMSP IMC către secția ginecologie a celor două preparate, dar nicidecum nu se demonstrează că la momentul derulării procedurii de avort a pacientei, aceste medicamente lipseau din secție (f.d. 71).

Mai mult decât atât, în notă nu este vre-un indiciu care ar confirma că asistenta medicală de salon a secției ginecologie a solicitat de la pacientă să procure scutece din cauză că în secție acestea n-ar fi fost, or, la rubrica „comentarii”, în dreptul acestor inscripții, este spațiu gol.

În consecință, instanța de apel a concluzionat că nu a fost prezentată nici o probă pertinentă ce ar demonstra lipsa acestor medicamente în secție la data indicată, lipsa cărora i se impută reclamantei (f.d. 69).

Totodată, probatoriul cauzei atestă că în cadrul examinării cauzei în prima instanța s-a stabilit că de către medicul curant, pacientei i s-a prescris un alt medicament, alternativ, și anume Medabon, care este mai eficient în asemenea cazuri, iar circumstanțele în cauză au fost confirmare și de reprezentantul pârîului.

Așadar, ținând cont de cele expuse supra, instanța de apel a conchis că prima instanța corect a ajuns la concluzia că probele administrate nu demonstrează faptul comiterii de către intimată a careva fapte culpabile, ce ar cade sub incidența art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii, cu atât mai mult că această normă este inaplicabilă speței. Mai mult decât atât, apelantul nu a justificat prin probe întrunirea temeiurilor legale pentru concedierea intimatei din funcția exercitată prin cumul de asistentă în sala de pansament, având în vedere că această funcție nu se încadrează în cerințele normei invocate de apelant pentru concedierea intimatei din funcția dată, circumstanță ce denotă odată în plus ilegalitatea ordinului contestat.

Concomitent, instanța de apel a reținut că la materialele dosarului, este prezent extrasul din notă informativă a comisiei instituite prin ordinul directorului IMSP IMC nr. 01-19/04 din 04 ianuarie 2018 cu privire la crearea anchetei de serviciu, însă nu au fost prezentate explicațiile scrise ale intimatei pe marginea faptei pretins comise, deși din aceeași notă informativă rezultă că alți salariați au oferit explicații în cadrul anchetei de serviciu nominalizate, cum ar fi de exemplu, concluziile comisiei din 14 decembrie 2017, ultima din tabel (f.d. 70), unde este indicat că asistenta medicală neagă atitudinea neconformă, din ce rezultă că asistentei medicale i-a fost oferită posibilitate de a da explicații în cadrul anchetei de serviciu, însă Moraru Vera a fost lipsită de un astfel de drept, ce confirmă și încălcarea de către angajator a procedurii de aplicare a sancțiunii disciplinare.

La fel, Colegiul civil a apreciat critic argumentul apelantului precum că certificatul medical prezentat de Vera Moraru, conform căruia aceasta s-a aflat în concediu medical la momentul aplicării sancțiunii disciplinare, nu este completat corect și în conformitate cu Instrucțiunea nr. 189 din 22 iunie 2005 privind modul de completare a certificatului de concediu medical, deoarece apelantul nu indică ce anume încălcări au fost comise de instituția medicală care a eliberat acest certificat, iar în speță obiectul litigiului nu constituie verificarea legalității certificatului medical nominalizat, ci verificarea legalității acțiunilor întreprinse de angajator la emiterea ordinului de concediere a intimatei. Or, în cazul în care reprezentantul apelantului consideră că certificatul medical, la care face referire intimata, a fost emis cu încălcarea normelor stabilite, acesta urma să se adreseze organelor competente întru verificarea celor invocate și de a prezenta instanței concluziile organului respectiv referitor la existența sau inexistența încălcărilor, iar declarațiile apelantului referitoare la necorectitudinea întocmirii acestui certificat, nu pot servi temei de a respinge această probă prezentată de intimată întru susținerea poziției sale.

În concluzie, instanța de apel a menționat că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de reprezentantul apelantei în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se referă la circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanța, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

La 15 mai 2019, IMSP „Institutul Mamei și Copilului” a declarat recurs împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând

admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii depusă de Vera Moraru.

În motivarea cererii de recurs, recurenta IMSP „Institutul Mamei și Copilului” a reiterat aceleași argumente care au fost indicate în referință și cererea de apel, insistând asupra faptului că nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a fost dată o calificare greșită raportului material litigios, iar în consecință a fost aplicat eronat legea și analogia ei. Totodată, greșit a fost soluționat conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces, la 08 aprilie 2019, conform informației anexate la materialele cauzei (f.d. 222), însă date confirmative despre recepționarea acesteia de către părți, la materialele cauzei lipsesc.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul a fost declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” la 15 mai 2019, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La 10 iunie 2019, în adresa intimă Vera Moraru a fost expediată copia recursului declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” (f.d. 202).

La 21 iunie 2019 Vera Moraru, reprezentată de avocatul Iulian Rusanovschi a depus referință la recursul declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului”, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Respectiv, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului”, se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” nu rezultă că, instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului” împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vera Moraru împotriva Instituției Medico-Sanitare Publice „Institutul Mamei și Copilului” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, eliberarea carnetului de muncă reținut ilegal odată cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Ala Cobăneanu

Nina Vascan